

het visserijblad

Vrijdag 8 augustus 1975 — Nr. 32

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-
KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

KALMTE VOOR DE STORM ?

Er broeit wat in de visserijmiddens !

In tijden waar eenieder inspraak wenst te hebben en waar wij bezettingen krijgen van fabrieken, het op straat komen van belangengroepen, het hinderen of stilleggen van het verkeer, enz., is het ondenkbaar dat de visserij bij de pakken zou blijven zitten en de enige uitzondering zou vormen op het hedendaagse gewoonterecht om aldus inspraak en maatregelen af te dwingen van de overheden. Zelfs de zo individueel aangelegde visser groeit ten slotte naar groepsbewustheid en naar groepsop treden.

In Frankrijk kregen we reeds het blokkeren van de havens evenals in Ierland en zelfs Schotland, en dit voor diverse redenen. In Nederland kregen we nu een eerste duidelijk groepsop treden door het blokkeren van een open brug, waardoor het verkeer op een grote baan in het honderd liep. De nederlandse vissers hielden het een uur uit als prikaktie en als verwittiging voor de Overheden dat het hier niet zou bij blijven wanneer er geen oplossing zou komen voor hun problemen. In Nederland is er noch-

tans wel iets verkeers aan de probleemstelling.

We kunnen inderdaad de Nederlandse vissers niet volgen wanneer ze zich in concreto gaan stellen tegen de beschermingsmaatregelen die door de N.O.A.V.C.-konferentie van mei te Londen genomen werden, waar vangstkquota opgelegd werden, een verbod in de twaalfmijlenzone met grote vissersvaartuigen te vissen, enz... Dit zijn de nochtans steeds terugkerende motieven die we uit hun mond horen.

Er is geen uitbating meer mogelijk zegden ze, zo hen vangstkquota opgelegd worden, zo ze buiten de twaalfmijlenzone geweerd worden, bepaalde tijden van het jaar niet mogen vissen op bepaalde soorten, enz...

Hoe sympathiek we nu ook staan tegenover de visserij in het algemeen en de getroffen vissers in het bijzonder, vinden we deze handelwijze toch totaal negatief. We hebben het reeds dikwijls herhaald dat de vissers in de eerste plaats

tegen hun eigen zelf moeten beschermd worden en als we de motieven horen, die de nederlandse vissers voor de T.V. weergaven, dan moeten we terug dezelfde vaststelling doen. We vinden het doodjammer dat bv. niet gemanifesteerd wordt en acties gevoerd worden voor het bekomen van overheidssteun in de dode periodes wanneer de vangstkquota uitgeput zijn, bv. onder vorm van vergoeding voor conjonkturele gedwongen ligdagen, voor het bekomen van meer overheidssteun voor brandstofverbruik, voor het totaal kwijtschelden van de interesten op de staatskredieten binst de gedwongen oplegperiode na uitputting van de toegekende kwota, voor optrekking van de richtingsprijs, voor verbod van invoer uit derde landen, voor fiskale ontlasting en zo meer. Ook hier in België hebben wij het in de tijd aan de kaak gesteld dat sommige vissers stiekem ondermaatse tong aanvoerden en hebben hiertegen overheidsingreep geëist. We kunnen dus geen sympathie opbrengen voor acties met een negatieve instelling en alle algemene maatregelen genomen tot

instandhouding van de vissoort, voor bescherming van de paaiplassen, voor het weren van industriële pufvisserij, enz... zullen altijd door ons verdedigd worden. Dit alles neemt echter niet weg dat ons het groepsbewustzijn van de visser, ook al weze het nog bij onze moorderburen, zeer welkom aandoet. Het is immers tijd dat men voor deze altijd zeer stiefmoederlijk behandelde klasse van mensen de noodklok luidt, liefst zo hard mogelijk. Staatssecretaris Dhoore sprak maandag 4 augustus van het systeem van de knipperlichten voor de industrië die niet meer renderend werken. Hij sprak van een systeem waardoor tijdig de aandacht van de Overheid zou kunnen gevestigd worden op bepaalde moeilijkheden opdat dan nog, in verstandhouding met de vakbonden en het patronaat tijdig zou kunnen ingegrepen worden, terwijl nu doorgaans de slechte toestand van bepaalde fabrieken of inrichtingen slechts aan de openbaarheid prijs gegeven wordt wanneer het te laat is, en maatregelen die vroeger misschien nog het ergste hadden kunnen voorkomen, nu niet meer kunnen helpen.

Zouden we Staatssecretaris Dhoore mogen vragen of hij ook oog zou willen hebben voor het knipperlicht dat reeds geruime tijd pinkt in de visserij? Of komt deze tak van de bedrijvigheid voor sarnende overheidsmaatregelen niet in aanmerking?

In de visserij hebben we de eigenaardigheid dat de belangen van de vissers-werknemers en van de reders-werkgevers niet tegengesteld zijn zoals in de landindustrië. De werknemers in de visserij worden uitbetaald op 'n ten honderd op de brutobesomming en dit houdt in dat hoge lonen voor de vissers tevens hoge opbrengst is voor de reder en omgekeerd. Hierdoor is er geen lijnrechte tegenstelling werknemer-werkgever in deze sektor zoals te lande en dit is dan ook de reden waarom de syndikaten er moeilijk hun demagogie kunnen verkopen en dan ook de ganse sektor verwaarlozen, ook in eventuele tussenkomsten bij de machtshebers. Het is praktisch één der weinige sektoren waar er een samenhang heerst tussen werknemer en werknemer, een soort solidariteit en dit is ook de reden waarom de reder de acties van de vissers onderschrijft en zijn vaartuig hiervoor ter beschikking stelt. In Nederland worden nog grote acties in beraad gehouden. Hopelijk met een positieve instelling. Bij ons blijkt dit nog niet mogelijk of is het de kalmte vóór de storm?

P. Vandenberghe

Het gaat de visserij sedert geruime tijd niet meer voor de wind. Vandaar dat men te Zeebrugge zelfs de zwarte vlag hees. Hoelang nog zullen onze reders de boeg boven water kunnen houden?